

Arrest

nr. 261 342 van 29 september 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 17 mei 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 22 april 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juli 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHES, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 6 augustus 2020 een eerste aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Op 16 november 2020 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.2. Op 2 december 2020 diende verzoekster opnieuw een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Op 3 december 2020 wordt een beslissing genomen tot weigering

van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vernietigde deze beslissing bij arrest nr. 251 546 van 24 maart 2021.

1.3. Op 22 april 2021 werd een nieuwe beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“(…)

DEZE BIJLAGE 20 VERVANGT DE BIJLAGE 20 VAN 03.12.2020 DIE OP 24.03.2021 WERD NIETIGVERKLAARD DOOR DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTING

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, worden de aanvragen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 02.12.2020 en op 30.12.2020 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 02.12.2020 en op 30.12.2020 gezinshereniging aan met haar tante, zijnde E. Y. F., van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: ‘de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...’

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel’.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- *reispaspoort Marokko op naam van betrokkene, afgeleverd op 30.06.2020 te Antwerpen, zonder visa of enige in- of uitreisstempels zodat niet met zekerheid kan opgemaakt worden wanneer betrokkene in Schengen, en bij uitbreiding België is binnen gereisd.*
- *Geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene in Marokko dd. 24.09.2019, 14.10.2019, 14.11.2019, 27.12.2019, 23.01.2020, 22.02.2020, 23.03.2020. Deze stortingen op zich zijn te beperkt om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de voorgaande aanvraag gezinshereniging. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt tevens niet dat betrokkene op deze bedragen aangewezen was om te voorzien in haar levensonderhoud, dan wel dat ze aangewend werden voor overige doeleinden.*
- *« Attestation de non imposition à la taxe d’habitation (TH) et à la taxe de services communaux (TSC) n° 2815/20 dd. 29.06.2020 » vanwege de Marokkaanse autoriteiten. Echter, niet alleen worden deze attesten opgesteld op basis van een verklaring op eed van betrokkene (waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten), ook dienen niet alle inkomsten aangegeven te worden (zodat het voorleggen van dergelijke attesten niet uitsluit dat betrokkene toch inkomsten heeft). Louter dit attest kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.*

- *attestation administrative de résidence n° 677 vanwege de de Caïd van de 2e administratieve afdeling van de gemeente Imzouren dd. 20.10.2020 waarin wordt gesteld dat betrokkene in Marokko van juli 2019 tot aan haar vertrek uit Marokko in 2020 op het adres (...)15 in (...)/Al Hoceima verbleef. Voor zover betrokkene hiermee zou willen bewijzen dat zij in Marokko (kortstondig) op het adres van de referentiepersoon verbleef, dient te worden vastgesteld dat referentiepersoon al in België verbleef van 30.09.2014 tot 08.01.2015, van 27.06.2016 tot 27.04.2016 en sedert 26.08.2016 onafgebroken in België verblijft. Om toepassing te kunnen genieten van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980, het wel degelijk de bedoeling is dat de gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine de aanvraag gezinshereniging direct voorafgaat.*
- *attesten van het ocmw waarin wordt verklaard dat noch betrokkene, noch de referentiepersoon financiële steun ontvangen*
- *documenten met betrekking tot de inkomsten van de referentiepersoon (arbeidsovereenkomsten, loonfiches en stortingen van loon en uitkeringen).*
- *Uittreksel van het Marokkaanse strafregister en attest van celibaat op naam van betrokkene.*
- *Gezinssamenstelling van de referentiepersoon in België dd. 23.03.2021.*

Uit het administratieve dossier van betrokkene kan worden afgeleid dat betrokkene in juni 2016 en nogmaals in augustus 2017 een visum type C bekam vanwege de Nederlandse diplomatieke autoriteiten in Marokko met oog op een kort familiebezoek in Nederland op uitnodiging van de in Bergen op Zoom (Nederland) wonende garant M. E. Y. (de referentiepersoon zelf is sedert augustus 2016 onafgebroken gedomicilieerd in België).

In het kader van beide visum aanvragen verklaarde betrokkene in Marokko student/stagiair te zijn. Het tweede door Nederland toegestane visum was geldig van 01/08/2017 tot 16/04/2020 en gold voor meerdere Schengen binnenkomsten. Aangezien betrokkene dit paspoort niet voorlegde in het kader van haar aanvragen gezinshereniging, maar wel een nieuw paspoort zonder stempels heeft afgehaald op het Marokkaanse Consulaat-Generaal van Marokko in Antwerpen, kan niet worden nagekeken hoe vaak betrokkene gebruik maakte van het visum van 2017 om op - en af te reizen tussen Marokko en Nederland, noch wanneer zij precies voor het laatste naar Nederland of België kwam. Voor zover zij dus zou willen bewijzen reeds ten laste te zijn van het gezin van haar tante van uit haar land van herkomst of origine, kunnen wij niet vaststellen over welke periode zij haar onvermogen zou moeten bewijzen, alsook het ten laste zijn

Van een schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon kan geen sprake zijn aangezien zij al al in België verbleef van 30.09.2014 tot 08.01.2015, van 27.06.2016 tot 27.04.2016 en sedert 26.08.2016 onafgebroken in België verblijft.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet afdoende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 06.08.2020 gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor haar komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert 06.08.2020 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, 1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, de referentiepersoon behoort niet tot het originele kerngezin van betrokkene, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

"SCHENDING VAN ART. 47/6 VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN DE VREEMDELINGEN (HIERNA AFGEKORT: VREEMDELINGENWET) IUO. DE ZORGVULDIGHEIDSVERP LICHTING IUO. HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL

6.

De aanvraag van verzoekster wordt geweigerd om reden dat

- *verzoekster niet afdoende zou hebben aangetoond onvermogen te zijn;*
- *verzoekster niet afdoende zou hebben aangetoond in haar land van herkomst ten laste geweest te zijn van de referentiepersoon;*

7.

Voormelde motivering van verwerende partij kan niet worden aangenomen.

(i) Nopens de geldstortingen

8.

Verzoekster heeft aan haar dossier de geldstortingen voor een periode van 6 maanden neergelegd.

Voorheen reisde verzoekster regelmatig af naar de Schengenzone en verbleef zij bij haar tante, die haar in contanten telkens geld overhandigde wanneer zij terugkeerde. Van deze handgiften werd uiteraard geen geschrift opgemaakt (cfr. morele onmogelijkheid).

De verwerende partij overweegt terzake enkel dat de stortingen "te beperkt zijn om aanvaard te worden als bewijs" en dat het niet bewezen is dat deze bedragen werden aangewend om te voorzien in her levensonderhoud.

Verwerende partij blijft evenwel in gebreke te verduidelijken om welke reden deze geldstortingen dan wel "te beperkt zouden zijn" en wat zij precies bedoelt met "te beperkt" (in omvang, tijd, of nog...?).

Waar verwerende partij het bewijs vraagt dat deze middelen werden aangewend om te voorzien in het levensonderhoud, vraagt zij een onmogelijk bewijs. Verwerende partij vraagt aldus - zij het

onrechtstreeks- het bewijs dat de gelden door verzoekster niet werden aangewend voor andere doelen dan het levensonderhoud. Dit betreft een negatief bewijs dat onmogelijk te leveren is. "Nul n'est tenu à l'impossible" zodat de motivering — in zoverre zij dit bewijs van verzoekster wel wordt gevraagd- als onredelijk dient te worden beschouwd.

De geldstortingen zijn voldoende ruim (zowel in omvang als in tijd) en tonen afdoende aan dat verzoekster in haar land van herkomst afhankelijk was van de referentiepersoon.

(ii) Nopens het "Attestation de non imposition"

9.

Verwerende partij houdt voor dat deze attesten gesolliciteerd zouden zijn en opgesteld op basis van een verklaring op eer.

Het betreffende attest is evenwel een officieel en authentiek document uitgaande van de Marokkaanse autoriteiten en opgesteld na onderzoek en verificatie van de toestand van de aanvrager.

Waar het attest vermeldt dat verzoekster een verklaring op eer heeft opgesteld, verwijst zulks enkel naar de verklaring op eer van verzoekster die erkent dat zij niet over andersluidende informatie beschikt dan deze waarover de overheden zelf beschikken. Het attest is m.a.w. wel degelijk opgesteld op basis van de eigen registers van de overheid zelf en kan niet zondermeer als een gesolliciteerd stuk terzijde worden geschoven.

Het attest toont m.a.w'. wel op afdoende wijze aan dat verzoekster niet over enig onroerend goed noch over enig inkomen beschikt in haar land van herkomst.

(iii) Nopens het "Attestation administrative de résidence"

10.

Het attest van verblijf strekt er toe te bewijzen dat verzoekster alleen verbleef in Al Hoceima en niet kostendelend met andere personen.

Ten onrechte meent verwerende partij dat verzoekster met voormeld attest zou willen aantonen dat zij samen met de referentiepersoon in Marokko heeft verbleven.

De motivering mist op dit punt feitelijke grondslag.

(iv) Nopens de eerdere visum aanvragen

11.

Verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing naar de afgifte van een visum type C in juni 2016 en nogmaals in augustus 2017.

Verzoekster beschikt thans niet meer over het betreffende paspoort dat zij immers diende af te geven naar aanleiding van de hernieuwing van het paspoort.

Zij heeft nooit ontkend — wel integendeel- dat zij eerder bij de referentieperiode heeft verbleven in de periode dat zij studeerde was in Marokko. De verschillende verblijven in de betreffende periode zijn van aard haar afhankelijkheid van haar tante te staven, veeleer dan deze tegen te spreken.

Aangezien verzoekster helaas niet meer over het betreffende paspoort beschikt, kan zij helaas thans ook geen exacte data opgeven van de periodes gedurende dewelke zij bij de referentiepersoon verbleef. Verzoekster zal trachten aan de hand van de vliegtickets een en ander te reconstrueren.

Verwerende partij geeft in de bestreden beslissing aan dat het verzoekster toekomt aan te tonen in welke periodes dat zij in het gezin van haar tante heeft verbleven.

Verzoekster meent dat voormelde informatie niet doorslaggevend kan zijn voor de beoordeling van haar aanvraag: immers: verzoekster keerde immers steeds terug en zij kreeg bij terugkeer bovendien telkens financiële ondersteuning van haar tante die telkens een contant bedrag meegaf aan verzoekster.

De bezoeken betroffen telkens korte familiebezoeken en verzoekster keerde telkens terug naar het land van herkomst om haar studies voort te zetten.

Een en ander blijkt ook duidelijk uit het attestation de résidence n. 677 waaruit duidelijk blijkt dat verzoekster nog steeds woonachtig was in Imzouren in de periode 2019. Dat zij in de betreffende periode financiële steun kreeg in de betreffende periode blijkt dan weer uit de bijgebrachte geldstortingen.

Dat verzoekster voorheen een aantal familiebezoeken zou hebben verricht (o.a. aan de referentiepersoon) doet geen afbreuk aan voorgaande, en betekent niet dat verzoekster reeds sedert de betreffende bezoeken (met geldig visum) niet meer kan worden geacht in haar land van herkomst te hebben verbleven.

Zulke conclusie mist feitelijke grondslag en kan derhalve niet worden aangenomen.”

2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De bestreden beslissing is het resultaat van een verblijfsaanvraag, ingediend door verzoekster op grond van artikel 47/1, 2°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze bepaling luidt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

(...) ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”

Artikel 47/3, §2, van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

Verzoekster betwist niet dat zij met toepassing van artikel 47/3, § 2, van de vreemdelingenwet dient aan te tonen ‘ten laste’ te zijn van haar Nederlandse tante. Met betrekking tot de interpretatie van het begrip “in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Burger van de Unie” in artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hoewel de bewoordingen “in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin”, vermeld in artikel 47/1 van de vreemdelingenwet, niet geheel samenvallen, dit artikel de omzetting vormt van artikel 3, tweede lid, a), van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn). Deze bepaling luidt als volgt:

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen: a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”

De doelstelling van artikel 3, tweede lid, van de Burgerschapsrichtlijn bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen. De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een gezinslid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer, dient derhalve in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd.

Uit de bewoordingen van artikel 3, tweede lid, van de Burgerschapsrichtlijn en van artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet kan niet worden afgeleid dat een vreemdeling automatisch een recht op verblijf zou kunnen putten uit een *“fait accompli”*-situatie, waarbij hij gaat inwonen bij een burger van de Unie in het gastland terwijl hij voordien geen gezin vormde met deze burger van de Unie of er ten laste van was of dat de verwerende partij in dat geval *“het land van herkomst”* zou dienen gelijk te stellen met *“het gastland”*. Wat betreft de interpretatie van de begrippen *“land van herkomst”* en *“ten laste”*, verwijst de Raad naar de interpretatie die aan deze begrippen werd gegeven door het Hof van Justitie. Uit het arrest *Rahman* (HvJ 5 september 2012, C-83/11) blijkt duidelijk dat de voorwaarde van het *“ten laste zijn”* betrekking heeft op een bestaande toestand in het land van herkomst. Aangezien er duidelijk sprake is van andere familieleden die de Unieburger *“begeleiden”* of zich bij hem *“voegen”*, houdt dit in dat het andere familielid dat zich bij de Unieburger *“voegt”* of de Unieburger *“begeleidt”* uit het buitenland komt. Dit brengt verder met zich mee dat het ‘ten laste zijn’ inhoudt dat de aanvrager ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam. Bijgevolg dient *in casu* verzoekster, om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd, aan te tonen dat reeds eerder en dus voorafgaand aan de aanvraag, in het land van herkomst – zijnde een ander land dan het gastland – een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon, materieel en/of financieel. Vervolgens blijkt uit de arresten *Jia* (HvJ 9 januari 2017, C-1/05) en *Reyes* (HvJ 16 januari 2014, C423/12) dat de hoedanigheid van familielid *“ten laste”* voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid of door diens echtgenoot en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien. Er moet sprake zijn van een situatie van afhankelijkheid die reëel en duurzaam is en niet slechts is voorgewend met het oog op de binnenkomst en het verblijf in het gastland (HvJ 5 september 2012, C-83/11, *Rahman*). De noodzaak van financiële of materiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarde van het *“ten laste”* zijn vrij en rust de bewijslast daartoe op de verblijfsaanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceren dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoekster het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit. De thans bestreden beslissing motiveert dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat verzoekster reeds in het land van herkomst ten laste was of deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.

2.3. Verzoekster voert aan dat zij geldstortingen voor een periode van zes maanden heeft neergelegd. Daarnaast reisde zij regelmatig naar de Schengenzone waar zij contant geld kreeg van haar tante.

De Raad merkt vooreerst op dat, wat betreft het overhandigen van geldsommen in contanten, het de aanvrager toekomt om aan te tonen dat hij of zij ten laste is van de referentiepersoon. Verzoekster kan de verwerende partij niet ernstig verwijten dat deze geen rekening zou hebben gehouden met handgiften waarvan verzoekster niet eens een begin van bewijs heeft voorgelegd.

Wat betreft de geldstortingen, blijkt dat verzoekster inderdaad zeven geldstortingen voorlegde van 24 september 2019 tot 23 maart 2020. Verzoekster voert aan dat het motief dat deze stortingen te beperkt zouden zijn, onduidelijk en niet draagkrachtig is.

De Raad merkt echter op dat het hier geen alleenstaand motief is, en dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel. Zo vervolgt de bestreden beslissing dat niet is aangetoond dat verzoekster op deze bedragen aangewezen was om te voorzien in haar levensonderhoud. Zoals hoger aangehaald, komt het verzoekster toe aan te tonen dat de afhankelijkheid reëel en duurzaam is en niet slechts is voorgewend met het oog op verblijf in het gastland (HvJ 5 september 2012, C-83/11, *Rahman*). Het is dan ook niet onredelijk om van verzoekster te verlangen dat zij de afhankelijkheid verder aantoont dan enkel met de geldstortingen. Met betrekking tot de "*attestation administrative de résidence*" wordt gemotiveerd dat voor zover verzoekster hiermee wil aantonen dat zij op het adres van de referentiepersoon in Marokko verbleef, de referentiepersoon reeds sedert 2014 en vanaf augustus 2016 onafgebroken in België verbleef. De bestreden beslissing wijst erop dat de gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine de aanvraag direct moet voorafgaan.

De bestreden beslissing stelt vervolgens vast dat verzoekster reeds in juni 2016 en in augustus 2017 een visum voor familiebezoek in Nederland bekam waarin zij verklaarde in Marokko studente-stagiair te zijn. De referentiepersoon woonde toen reeds in België. Het visum van 2017 was geldig tot april 2020 en gold voor eerdere binnenkomsten. Verzoekster legde het desbetreffende paspoort echter niet voor, zodat niet kan worden nagegaan hoe vaak en wanneer zij naar België en Nederland kwam. Voor zover verzoekster dus zou willen bewijzen ten laste te zijn van het gezin van haar tante in het land van herkomst, kon niet worden vastgesteld over welke periode zij het onvermogen zou moeten bewijzen. Waar verzoekster aanvoert dat zij niet meer beschikt over dit paspoort en dat zij telkens korte familiebezoeken aflegde, waarna zij terugkeerde naar Marokko, merkt de Raad op dat verzoekster zich beperkt tot louter verklaringen, waarmee deze motivering niet wordt weerlegd. Ook het feit dat verzoekster een "*attestation de résidence*" voorlegt, neemt niet weg dat niet kan worden nagegaan gedurende welke periodes verzoekster reeds bij haar tante verbleef.

Verder motiveert de bestreden beslissing dat er evenmin een schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon voorhanden is.

Met betrekking tot de *attestation de non-imposition* verklaart verzoekster zich oneens met de beoordeling, doch zij gaat niet in op de motieven waarom dit document niet als bewijskrachtig van het ten laste zijn wordt aanvaard. De bestreden beslissing vermeldt duidelijk dat dergelijke attesten op verklaring van eer worden opgesteld en dat niet alle inkomsten aangegeven worden, zodat niet kan worden uitgesloten dat verzoekster toch inkomsten heeft.

Verzoekster maakt geen schending aannemelijk van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, of van artikel 47/3 van de vreemdelingenwet.

Het middel is niet gegrond.

2.4. Verzoekster voert vervolgens een middel aan ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten:

"2.3. NOPENS DE SCHORSING VAN DE TENUITVOERLEGGING VAN HET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERL

12.

Aan verzoekster wordt ook een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven.

Verzoekster is evenwel volstrekt afhankelijk van haar tante en vormt met haar één huishouden en een gezinsleven in de zin van art. 8 EVRM. (cfr. supra en stukkenbundel in administratief dossier)

De verwijdering van verzoekster zou derhalve een inbreuk betekenen op het gezinsleven en het recht op eerbiediging van art. 8 EVRM, hetgeen een moeilijk herstellen ernstig nadeel is dat de schorsing van de tenuitvoerlegging rechtvaardigt."

2.5. De Raad merkt op dat verzoekster niet eerder tot een langdurig verblijf op het grondgebied werd gemachtigd of toegelaten. Het EHRM oordeelt in een dergelijk geval van eerste toelating tot verblijf dat

er geen inmenging is en geschiedt er geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. Volgens het EHRM moet er onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Verzoekster brengt geen elementen aan die kunnen wijzen op een dergelijke verplichting, maar houdt vol dat er wel degelijk een band van afhankelijkheid is met haar tante. Uit de bespreking van het eerste middel is reeds gebleken dat verzoekster een dergelijke afhankelijkheidsband niet heeft aangetoond.

Het middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend eenentwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT